

SABINE BOHLMANN VITAJTE U GRAUSOVCOV 2

Ako si nájsť
priateľ'ov?

bambóok



SABINE BOHLMANN
VITAJTE
U GRAUSOVCOV 2

Ako si nájst' priatel'ov?



SABINE BOHLMANN VITAJTE V GRAUSOVCOV 2

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou GRADA
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 376. publikáciu.

Z nemeckého originálu *Willkommen bei den Grauses: Freunde finden für Anfänger*,
vydaného vydavateľstvom Thienemann-Esslinger Verlag v roku 2025,
preložila do slovenčiny Zuzana Kuráková.
Jazyková redakcia Martina Vannayová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 184
Tlač Tisk Centrum s.r.o.

WILLKOMMEN BEI DEN GRAUSES: Freunde finden für Anfänger
by Sabine Bohlmann, illustrations by Daniel Steudtner
© 2025 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Zuzana Kuráková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice
2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú
bez súhlasu nositeľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8305-112-6 (ePub)
ISBN 978-80-8305-111-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-110-2 (print)



PRE VŠETKÝCH
PRIATELOV







O pošte z mesta Hmla a dôležitej misii

Ponad strechy mestečka Prull preletela vrana. V zobáku niesla sivý list. Cítila sa dôležito, pretože v to ráno mala splniť dve úlohy. Nebolo ľahké letieť s obálkou v zobáku proti vetru. Roky však bola trénovaná presne na takéto špeciálne operácie, a tak teraz letela popri domoch v Slepj uličke číslo 5, 7, 9, 11 – tu je to. Číslo 13.

Vrana ešte raz porovnala číslo na obálke s číslom na tabuľke, ktorá visela nakrivo vedľa dverí. Potom vhodila list tam, kam patril: do otvoru na listy.

Hore na streche sa iná vrana začudovala, natiahla hlavu ponad strešné škridly a odkašľala si raz, dvakrát, ale vrana doručovateľka si ju vôbec nevšímala.



Našuchorila si perie, vzniesla sa do vzduchu a pristála na inej streche. Bola to strecha domu číslo 3. Až teraz sa pozrela smerom k vrane na dome číslo 13 a krátko jej kývla.

To, že jedna malá sivá kuverta spôsobí taký rozruch, sa dalo pochopiť len vtedy, keď človek poznal obyvateľov domu v Slepkej uličke číslo 13 a vedel, že toto bol prvý list, ktorý rodina Grausovcov kedy dostala.

„Čo je to? Čo je to?“ vzrušene zvolala Duška, duch dievčatka.

„To je kuv... kuv... niečo s kuvikom!“ Vilko, mužská víla, horúčkovo premýšľal. Obracal tú vec v rukách hore-dolu a prezeral si ju zo všetkých strán, akoby mu to malo pomôcť nájsť to správne slovo.

„Kuverta! Kuverta je papierový obal na list!“ vysvetľovala mama Olga, ktorá na hodine „Zvláštne veci z papiera“ dávala dobrý pozor.

„Ku-vik?“

„Aký kuvik?“

„Kuverta. To slovo pochádza z francúzštiny.“

„Dostali sme poštu z Francúzska!“ Vilkovi sa od dotatia triasol hlas.

„Nie, to slovo pochádza z Francúzska. Tento list...”

Zobrala list Vilkovovi z ruky a aj ona si ho prezerala. „... hm... nie je na ňom uvedený žiadny odosielateľ.”

„Aj ja si ho chcem podržať!” skríkla Volfi.

„Aj ja!” prosil Mon.

„Aj škrat!” Starý otec, ktorý bol škrat, sa už nejaký čas snažil väčšmi sa zapájať do rodinných aktivít. V uplynulých týždňoch zažil množstvo emócií, ktoré boli pre neho nové. Jednou z nich bola vďačnosť.

„Pekne jeden po druhom!” prikázala Oľga a podala list škratovi.

Škrat zdvihol obočie. „Pche!” povedal.

„Hlúpy list!”



Celá rodina sa zhromaždila vo vstupnej hale. Vôbec by ste nepovedali, že domček, ktorý zvonku vyzeral byť trochu vtesnaný medzi dom číslo 11 a dom číslo 15, je vnútri taký honosný. Vďaka nespočetným obrovským krištáľovým lustrom visiacim zo stropu a širokému mramorovému schodisku, ktoré viedlo na horné poschodia, pripomínal zámok. Zvonku však vyzeral na spadnutie.

„Čo sa v ňom asi píše?“ spýtala sa Volfi a oňuchala ho. „Smrdí ako vrana... a povedala by som, že je tam aj náznak hmy!“ Keďže bola vlkolak, mala veľmi dobrý čuch.

„Chcem ho spotvoriť!“ skríkla Duška, keď sa jej dostal do rúk.

„Hovorí sa otvoriť, Duška, nie spotvoriť,“ opravila ju mama Oľga.

„Pre mňa, za mňa! Smiem? Prosíím,“ modlikala Duška a prosebné sa pozrela na svoju rodinu.

„Kto je za to, aby Duška otvorila list?“ spýtal sa Vilko, ktorý zbožňoval hlasovanie, pretože bolo spravodlivé.

Všetci zdvihli ruku.

Duška zahrkala listom a načúvala, či sa vnútri niečo nehýbe. „Dúfam, že na nás odtiaľ niečo nevyletí, napríklad sopeľ. Ešte by nám tu všetko zahlienil a všetkých nás nakazil.“

„Čo ak je ten list pre mňa a vnútri je jednorožec?“ zvedavo vydýchol Vilko.

„Je tam napísané *Rodina Grausovcov*. Si celá rodina?“ opýtala sa Volfi.

Vilko sklamane pokrútil hlavou.

„Okrem toho, bol by to dosť splasnutý jednorožec, nemyslíš?“ zachichotal sa Mon a pritom mu cez malé parohy sklózla čiapka do tváre.

„To zistíme, keď otvoríme ten list. Možno je ten jednorožec vyklápací. Volal by som ho Klapi!“ Vo Vilkovi

sa znovu rozhorela nádej. O vyklápacích jednorožcoch síce ešte nikdy nepočul, ale vedel, že nie je nič, čo by už neexistovalo.

„Potrebujem niečo ostré, čím by som ten list mohla otvoriť,“ povedala Duška.

„A čo tak moje očné zuby?“ nápomocne sa spýtala Volfi.

„Alebo moje parohy,“ navrhol Mon.

„Ja ponúkam svoju čarovnú paličku!“ zvolal Vilko.

„Škratova Pažravka môže rozhrýzť papier,“ navrhol starý otec Grause a ukázal na svoj klobúk, na ktorom trónila jeho mäsožravá rastlina, ktorá sa už nakláňala smerom k listu.

„A čo keby sme ho odčarovali?“ spýtala sa Oľga, pretože jej na ten deň zostali ešte tri želania.

Duška sa pozrela z jedného na druhého. „Do krupice! Neviem sa rozhodnúť. Ak si vyberiem jedného z vás, ostatní sa na mňa budú hnevať.“

„Nebudeme!“ jednohlasne zakričala celá rodina.

„Iba ak použiješ moje zuby, Dušinka!“ s úškrnom dodala Volfi.

„Ale najprv moju čarovnú paličku!“ zaštekotal Vilko.

V tej chvíli zazvonil zvonček pri dverách. Grausovci naľakane vyskočili. Mopík, mop a pes rodiny Grausovcov, zaštekali a potom zavrtili šnúrami.

„Možno prišiel aj poštár,“ špekulovala Oľga.

„Alebo otvárač listov!“ zamyslel sa Vilko.

Volfi zavetrila. „To je Otília!“ Malý vlkolak zacítil pach svojej kamarátky aj na kilometer.

Grausovci okamžite otvorili dvere.

Pred nimi skutočne stálo dievča od susedov, Otília Šmidtová.

„Otília, musíš nám pomôcť. Dostali sme túto obálku, vhodili nám ju cez otvor na listy a vnútri je pravdepodobne list,“ vysvetľovala Oľga dievčaťu.

„A v čom je problém?“

„Nevieme, ako ju otvoriť, alebo skôr kto to urobí,“ vysvetlil Mon.

„Škrat to má v pažiti!“ zašomral starý otec Grause.

„V pažiti sa nehovori!“ jednohlasne zaprotestovali malí Grausovci.

„Otvárala si už niekedy niečo také, Otília?“ spýtala sa Oľga.

„Jasné, veľakrát!“ odpovedala Otília.

„Tak to urob ty!“ Duška jej podala obálku a s očakávaním sa na ňu pozrela.

Otília strčila do otvoreného rohu malíček a potiahla ním pozdĺž celej obálky. Ozvalo sa *RUTŠ* a obálka bola otvorená.

„Jéééj!“ obdivne zvolali Grausovci. Otília z nej vytiahla sivý list.

„To je také jednoduché?“ nadšene sa čudovala Duška.

„Veru, také jednoduché!“ uškrnula sa Otília.

„Škrat je ohromený!“

„Mám vám ten list prečítať?“ ponúkla sa Otília.

„To by bolo skvelé, Otília Šmidtová. Úplne skvelé!“

Vilko zatlieskal a trochu pritom poskočil.

Otília rozložila list a začala čítať.

Vitajte vo 4. fáze

Po tom, ako ste ukončili nultú fázu (Vzdelávanie), prvú fázu (Presun), druhú fázu (Aklimatizácia) a tretiu fázu (Integrácia), srdečne Vás, milá rodina Grausovcov,

vítame vo **štvrtnej fáze: Hľadanie priateľov.**

(**Priatelía:** dobrovoľný osobný vzťah založený na vzájomných sympatiách, dôvere a podpore, nie na príbuzenskom vzťahu).

Úlohou každého člena rodiny vyslanej inštitútom IPZB je nájsť si takzvaného **priateľa**.

Upozornenie: počet tmavosivých bodov na svetlosivom zozname Nesmie, tak ako doteraz, prekročiť číslo 77.

Špeh v podobe vrany na streche domu číslo 13 to bude naďalej kontrolovať a všetky pochybenia okamžite a na mieste hlásiť inštitútu IPZB. Úloha musí byť splnená

do 13 dní od doručenia tohto listu.

So sivými pozdravmi

váš referent

Hlavný inšpektor

G. Proteus

IPZB – Inštitút pre zvláštne bytosti, mesto Hmla



„Čo majú stále s tým číslom 13!“ zašomrala Otília a pokrútila hlavou.

Chvíľu nikto nič nepovedal, potom sa všetci pozreli na Otíliu.

„Ja si vyberám Otíliu!“ jednohlasne zvolala celá rodina Grausovcov.

Otília však zdvihla ruky. „Stop, stop, stop! Celkom isto nebudem stačiť pre celú rodinu.“

„Ale veď sa tam píše: *Jeden pre každého člena rodiny*. A tým jedným by si mohla byť ty, Otília. Potom by sme boli hotoví aj so štvrtou fázou. Je to jednoduché,“ povedal Mon.

„Musíte vyjsť von do ulíc, otvoriť sa ľuďom a spoznať ich. Inak by to nedávalo zmysel, pretože mňa už predsa poznáte,“ vysvetľovala Otília.



„Takže nechceš byť naša priateľka?“ zafňukala Duška. Jej tvár sa okamžite stala neviditeľnou, pretože už nedokázala zadržať dych. Fňukanie a zadržiavanie dychu sa nedalo robiť naraz.

„Duška, veď už som. Chcem sa iba vyhnúť tomu, aby si po vás na konci budúceho týždňa prišiel pán Proteus len preto, že ste nesplnili svoju úlohu.“

Grausovci pomaly prikývli.

„Lenže ľudia si o nás stále myslia, že sme veľmi čudní. Bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažíme, vrana sa postará o to, aby sa náš zoznam raz-dva zaplnil bodmi,“ sklúčené povedal Mon.

„Áno, pretože ľudia vás nepoznajú a ani sa o to ne snažia. To je ich najväčší problém,“ pokračovala Otília. „Každý sedí schovaný za svojím plotom alebo trojmetrovým múrom.“

„Aj škrat chce plot. Živé ploty z buriny sú krásne!“ Vilko si vzdychol. „Myslím, že je to pre nás príliš ťažká úloha. Ešte nie sme pripravení.“

„A možno nie sú na nás pripravení ani ľudia tam vonku,“ zamyslel sa Mon a vzdychol si.

„Ale čo, nájsť si priateľov nie je také ťažké!“ Otília sa snažila rozveseliť svojich obľúbených nových susedov.

„Škratovi sa to nepáči! Pche!“ šomral starý otec, ale nikto si ho nevšímal.

„V tom si isto profíčka, Otília. Máme veľké šťastie, že hneď vedľa nás býva tá najlepšia znalkyňa ľudí.“ Oľga ju objala a zdalo sa, že sa jej uľavilo.

„Zrejme preto máš toľko priateľov, však, Otilka?“ spýtala sa Volfi s úškrnom.

Otília si zahryzla do pery. Volfi mala pravdu. V nadväzovaní priateľstiev nebola síce žiadnou profíčkou, ale o priateľstve prečítala už veľa kníh. Vďaka knihám je človek múdry a Otília bola múdra. A ten, kto je múdry, môže objaviť aj tajomstvo priateľstva.

„Tak teda dobre, začneme hneď teraz. Nezostáva nám veľa času. Trinásť dní preletí ako nič!“

„Smiem lietať?“ spýtal sa Vilko, zatrepotal vílmi krídlami a nadšene zatlieskal.



O lekciách priateľstva a manévroch na rozptýlenie vrany

Krátko nato všetci sedeli v študovni pod strechou domu Grausovcov.

„A čo ten učiteľ, ktorý k vám v noci chodieval? Nemôže vás to naučiť on?“ opýtala sa Otília, zatiaľ čo každému rozdávala pero a papier.

„Pažravka po ňom chňapla a Mopík zdvihol labku a, no, ocikal mu topánky, takže už viac nechcel prísť,“ kajúčne vysvetľoval Vilko.

„Aj tak som ho nemala rada,“ povedala Duška. „Vždy sa na mňa škaredo pozrel, keď sa mi nedarilo dostatočne

dlho zadržať vzduch. Potom som to už nedokázala vôbec, keď na mňa tak zazeral.“

„Tak začneme!“ Otília si odkašľala. „Nejaké otázky?“ Vilko sa prihlásil.

„Áno, pán Grause?“ vyvolala ho Otília ako nejakého žiaka.

„Ako si nájdeme priateľov? Alebo kde?“

Otília sa zamyslela. „Priateľov si môžete nájsť všade, napríklad v práci alebo keď sa venujete svojim koníčkom, prípadе vo svojom okolí. Dokonca aj na dovolenke.“

„Áno, poďme na dovolenku!“ zvolal Vilko a poskakoval na stoličke.

„Ako si nájdem koníčka, ktorému sa môžem venovať? A prečo sa tomu hovorí koníček a nie kôň?“ opýtala sa Oľga.

„A čo je to vlastne koníček?“ zmätene sa spýtal Mon.

Otílii začalo byť jasné, že Grausovci toho o normálnom svete vedia ešte stále veľmi málo. „Koníček je niečo, čo vám robí radosť. Existujú koníčky, ktoré človek robí sám doma...“

„Taký chcem!“ zvolal Vilko.

„Aj škrat! Pchel!“ vykrikol starý otec.

„V tejto chvíli by vám to však nebolo nič platné, pretože by ste si tak nenašli žiadnych priateľov. Musíte si vybrať záľubu, pri ktorej nie ste sami, ale kde je veľa ďalších ľudí, ktorých to tiež baví. Čo máte radi?“

„Škrat nemá rád nič!“

„Musí predsa existovať niečo, čo robíte rád, starý otec Grause!“ skúsila to Otília ešte raz.

„Hmm!“ zahmkal škrat.

„Premýšľaj, dedko, premýšľaj!“ povzbudzovala ho Duška.

„Burina. Škrat má rád burinu.“

„Burina, no pekne.“ Otília usilovne rozmýšľala, či existuje nejaký koníček, ktorý by mal niečo spoločné s burinou.

„Ja mám rada hračky pre psy. To je moja najväčšia záľuba,“ oznámila Volfi, ktorá bola ako vlkolak príbuzná so psom. „Stačí mi iba nájsť niekoho, kto má tiež rád hračky pre psy!“

„No, to bude asi pes, Volfi. Mám dojem, že ľudia z *Inštitútu pre zvláštne bytosti* mali na mysli skôr priateľov spomedzi ľudí,“ poznamenala Otília.

„Keď si nájdem kamaráta, ukážem mu, ako viem prechádzať cez steny,“ premýšľala Duška.

„To v žiadnom prípade, zlatko!“ napomenula Oľga svoju najmladšiu dcéru. „Vieš, že sa ľahko zasekneš. A okrem toho bude lepšie, keď si to necháme pre seba.“

Otília s úľavou prikývla. Konečne niekto, kto to začal chápať.



„Mohla by som vstúpiť do fľaškového klubu. O fľašiach viem všetko a zbožňujem ich!“

Otília si potichu vzdychla. Oľga bola džin vo fľaši a vlastnila pôsobivú zbierku fliaš. Každý večer pred ňou hrdo stála a premýšľala, v ktorej fľaši strávi noc.

„Ešte nikdy som nepočula o fľaškovom klube,“ povedala Otília.

„Tak nejaký založíme!“ Oľga nadšene vyskočila.

„Myslím, že by sme sa mali zbaviť vrany,“ navrhol Mon, ktorý bol dovedty ticho.

„Prečo?“ spýtala sa Volfi.

„Pretože nám zrejme naparí zopár bodov, keď sa vydáme do sveta nadväzovať priateľstvá!“

Otília zamyslene prikývla. „Asi máš pravdu, Mon.“

O chvíľu už stála celá rodina vrátane Otílie a Mopíka pred domom a čo najnenápadnejšie sa pozreli na strechu, kde čakala vrana.

Vo svojom dome mohli byť Grausovci takí, akí chceli, a hovoriť všetky slová, ktoré chceli. Mimo domu to bolo zložitejšie. Museli sa správať slušne, rovnako ako bežní ľudia. Nesmeli byť nápadní. Nikto si nesmel všimnúť, že Grausovci nie sú celkom normálni ľudia. Ak sa podľa vrany niekto správal nevhodne alebo ak ich niekto